

Wij bleven steeds denzelfden langen automobiel-weg volgen, want niets dan een poort scheidt hier de Vereenigde Staten van Mexico, maar zoodra wij die poort zijn doorgereden treft ons de algeheele verandering van décor. De tijd heeft stilgestaan in dit land: wij zijn terug in het verleden: zóó, zei men mij, was het in Californië vóór 50 jaar. Een hobbelige zandweg — o, hoeveel aangenamer voor het oog — heeft de gladde, donkere cementbaan vervangen, waarover in Amerika de auto's als haastige, zwarte torren voortrennen. Men ziet weer paarden en karren, veel lichte, tweewielige wagentjes. Langs den weg geen sierlijke *bungalows* meer, met gazons als fluweelen tapijten en wélverzorgde bloemenweelde, maar schilderachtige, vervallen krotjes, waarin bruine kinderen krioelen en donkere oogen ons begluren. De vroolijk-getinte pleisterplaatsen langs de Amerikaansche wegen, van buiten gesierd door de lokkende opschriften van al het heerlijks dat er te krijgen is en binnenin, in groote letters, den hartelijken groet aan de bezoekers: *Welcome here!* *How is business?* zijn hier vervangen door vieze kraampjes, onzure kroegjes, waar men gekruide Mexicaansche spijs en vooral ook sterken drank kan koopen. Inplaats van den *standard*-Amerikaan, die van het oosten tot het westen precies hetzelfde, onberispelijk gekleed is, loopt, glimlacht en mompelt door zijn neus, zien wij nu den trotschen, kleurenlievenden Spanjaard (men weet: de Mexicanen zijn een vermenging van Spanjaarden met Indianen) die ook in de meest have-looze kleeding stijl, smaak en een persoonlijk karakter weet aan te brengen. Wij zien hem te paard, te voet, in karretjes, ook natuurlijk in auto's. Wij missen langs den weg, en het schenkt ons groote vreugde, de heel Amerika ontsierende brutaal-gekleurde reclame-borden met aanbevelingen voor autobanden, sigaren of godsvrucht.

De stoffige landweg brengt ons eerst tot Tijuana, een stadje van kroegen, speelhuizen en zwoele orgieën, dat voornamelijk bestaat door de Amerikaansche toeristen die er zich te goed komen doen. Want hier zijn zij verlost van de meer gesmade dan geloofde *prohibition*, het drankverbod dat de *yankes* geenszins weerhoudt zich te bedrinken, maar alléén om dat te doen aan goede waar en voor een billijken prijs. Deur aan deur niets dan herbergen en restaurants, groote en kleine, dure en goedkoope, voor den, hier in denzelfden hartstocht verbroederenden millionnair of armoedzaaier. Hier vindt men ze terug, de ouderwetsche drank-*salons*, die in het tegenwoordige Amerika vervangen zijn door de onschuldig blanke room-ijs buffetten. Al wandelende langs de reeksen café's, had ik een heele literatuur van opschriften kunnen verzamelen, pakkend voor den drankminnende: een hier verdwaalde Duitscher bijv., zou met een traan van ontroering in de *Altdeutsche Bierstube* het vaderland kunnen gedenken. Tijuana! Bij het neerschrijven van dien